

складу органів внутрішніх справ – змістовне явище, яке є невід’ємною частиною всієї трудової діяльності персоналу ОВС.

Слід зважати на те, що вміле і чітке виконання службових обов’язків особовим складом, у суворій відповідності до вимог законності, забезпечення постійної готовності працівників до виконання оперативно-службових та службово-бойових завдань – мета, яка поставлена перед навчальними закладами МВС України. Основний акцент повинен бути зроблений на вивчення тактики діяльності особового складу органів підрозділів внутрішніх справ у типових та екстремальних ситуаціях – способу досягнення поставленої цілі, виконання завдань поставлених перед органами внутрішніх справ України, конкретних завдань працівника.

Виконання цих завдань досягається шляхом безпосередньої участі керівників в організації та проведенні занять, свідомому і відповідальному ставленні особового складу до підвищення своєї професійної майстерності, належною навчальною базою і матеріальним забезпеченням навчального процесу, постійним і дієвим контролем керівника за якістю навчання та засвоєння навчальних програм.

ЛІТЕРАТУРА

1. Стародубцев А.А. Професійна підготовка працівників ОВС у вищих навчальних закладах МВС України / А.А. Стародубцев // Форум права. – 2011. – № 4. – С. 704-710.
2. Про затвердження Положення з організації професійної підготовки осіб рядового і начальницького складу органів внутрішніх справ України : Наказ МВС України від 13 квітня 2012 року № 318 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0728-12>
3. Конституція України // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 1996. – № 30. – Ст. 141.
4. Про організацію професійної підготовки осіб рядового і начальницького складу органів внутрішніх справ України : Наказ МВС від 25.11.2003 № 1444 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.rada.gov.ua>
5. Безпека та виживання правоохоронця // Навчальна програма підготовлена Федеральним центром підготовки співробітників правоохоронних органів Департаменту внутрішньої безпеки США. – 2005 рік.

УДК 330.341.424

ІНДУСТРІАЛЬНІ ПАРКИ В УКРАЇНІ

Чорна В.Г., к.ю.н., доцент

Національна академія внутрішніх справ

У поданій науковій статті розглядаються світовий досвід та механізми створення та управління індустріальними парками. Визначено засади функціонування індустріальних парків в умовах ринкової економіки. Обґрунтовується доцільність запровадження індустріальних парків в Україні та запропоновано перелік інструментів, які дадуть державі можливість стимулювати залучення інвестицій у їх розвиток.

Ключові слова: індустріальний парк, індустріалізація, спеціальна економічна зона, інвестиційна діяльність, господарська діяльність.

Черная В.Г. ИНДУСТРИАЛЬНЫЕ ПАРКИ В УКРАИНЕ / Национальная академия внутренних дел, Украина

В данной научной статье рассматриваются мировой опыт и механизмы создания и управления индустриальными парками. Определены принципы функционирования индустриальных парков в условиях рыночной экономики. Обосновывается целесообразность введения индустриальных парков в Украине и предложен перечень инструментов, которые дадут государству возможность стимулировать привлечение инвестиций в их развитие.

Ключевые слова: индустриальный парк, индустриализация, специальная экономическая зона, инвестиционная деятельность, хозяйственная деятельность.

Chorna V.G. INDUSTRIAL PARKS IN UKRAINE / National academy of internal affairs, Ukraine

Recently, more professional mechanisms used to create industrial parks. In particular, the Company acquired for the reconstruction area, resale and leasing space for rent.

The reconstruction of industrial and office buildings, cleared area for new users. The second option is the landlord of office building or industrial and storage buildings under the guarantee of long-term lease by the tenant. It is possible that the industrial park may be initiated by the local administration, which takes over the previous design and equipment engineering infrastructure of industrial zones on municipal land, while attracting tenants or buyers developed sites.

Prevalence of industrial parks in the world due to the following factors: a) they can increase the investment activity in the economy, because the essence of the functioning of industrial parks is to attract investment, moreover, tend to manufacture high-tech products. Furthermore, an additional source of investment is the state, which finances infrastructure; b) they can attract foreign investors with their capital and technology in the economy by giving certain subsidies in a manner not inconsistent with international norms. Through the introduction of industrial parks state gets a legitimate opportunity (in terms of norms and rules of the WTO) "subsidize" investment, reducing the real cost of business, creating an investment climate attractive to foreign investors) the development of industrial parks allow economically, environmentally and aesthetically structured settlements, "purifying" the city of the industrial production. The concentration of industrial production in limited areas outside the residential, historical, cultural, and recreational areas, not only does the community's economy more efficient by lowering transaction costs, but also allows to improve the quality of life and ecological conditions in the respective locality. In Ukraine, a city which is a conglomerate of residential areas and environmentally hazardous enterprises, this aspect is very important.

Industrial Park - a specially equipped land, regardless of ownership, within the industrial park which participants can engage in economic activity in the industrial, scientific and research activities, information and telecommunications, and other types of business activities in accordance with current legislation under contract.

Positive features of the activities of industrial parks in Ukraine are: 1) Industrial Parks - a necessary factor in stimulating and improving its branch structure; 2) activities of an industrial park provides the ability to create new jobs; 3) creation of additional financial investments in the budget; 4) activities of an industrial park due to the influence of special tax treatment different from the general; 5) the possibility of environmental cleanup of the bridge output.

Key words: industrial park, industrialization, special economic area, investment activity, economic activity.

Сьогодні в світі налічується понад 30 видів спеціальних економічних зон, які мають різні функціональні призначення (як правило, вузькоспеціалізовані). Уряди застосовують різні типи СЕЗ залежно від стратегії та завдань економічної політики, які можуть полягати в розвитку туристичних, банківських, страхових, експортних, транзитних видів економічної діяльності, стимулюванні високотехнологічних секторів економіки тощо. Індустріальні парки є одними з найпоширеніших видів СЕЗ, які створені як в економічно розвинутих країнах, так і в країнах, що розвиваються. Існує значний позитивний досвід, за якого вони стають вагомим чинником залучення до регіонів потужних інвесторів, передових технологій, завдяки чому створюються нові робочі місця та збільшуються надходження до бюджетів.

Метою статті є здійснення історичного аналізу розвитку індустріальних парків в Україні та аналіз сучасного стану розвитку цього інституту в Україні.

Проблеми розвитку та існування індустріальних парків були предметом наукових пошуків таких науковців, як: В.М. Вовк, К.П. Глаз, А.Г. Гранберга, О.О. Молдована.

Першим цілеспрямовано створеним індустріальним парком історики вважають Траффорд Парк у Манчестері, Англія. Він заснований у 1896 році Ернстом Холі, який придбав перші 10 гектарів землі вздовж Манчестерського морського каналу. Він створив транспортну й інженерну інфраструктури і почав продавати (здавати) в оренду інженерно-підготовлені ділянки промисловим компаніям. Свій перший у Європі автомобільний завод Генрі Форд розмістив у Траффорд Парку в 1910 році. З 50-х років почали з'являтися спеціалізовані інноваційні технопарки, пов'язані з великими університетами. Індустріальні і технопарки отримали велике поширення в країнах Західної Європи та Америки. Вони розміщуються, як правило, на околицях міст, поблизу транспортних вузлів і аеропортів, на територіях, спеціально відведених для промислово-складського використання.

Водночас, у країнах СНД перший етап створення індустріальних парків припадає на 90-і роки. Надлишки території підприємства і виробничо-складських площ пропонувалися орендарям. Основне підприємство надавало на платній основі компаніям-орендарям електрику, воду, тепло, квоти на промислові скиди в каналізацію, забезпечувало охорону.

Останнім часом застосовуються більш професійні механізми до створення індустріальних парків. Зокрема, купуються підприємства для реконструкції території, подальшого перепродажу і здавання площ в оренду. Проводиться реконструкція виробничих та адміністративних будівель, розчищається територія для нових користувачів. Другий варіант - це будівництво орендодавцем офісних або виробничо-складських приміщень під гарантію довгострокової оренди з боку орендаря. Не виключається, що індустріальний парк може з'явитися з ініціативи місцевої адміністрації, яка бере на себе проектування і попереднє оснащення інженерною інфраструктурою промислових зон на муніципальній землі, з одночасним залученням орендарів або покупців підготовлених ділянок.

Нині індустріальні парки як комплекси, що поєднують складські, виробничі, офісні та соціально-побутові приміщення, досить популярні й поширені у світі. З початку XX століття індустріальні бізнес-парки стали активно створюватися в Європі і США. В останні десятиліття техно- й індустріальні парки активно розвивалися у країнах Азіатського регіону, Східної Європи та Прибалтики [1].

Отже, поширеність індустріальних парків у світі зумовлена такими чинниками:

- а) вони дозволяють підвищити інвестиційну активність в економіці, адже сама суть функціонування індустріальних парків полягає в залученні інвестицій, до того ж, як правило, у виробництво високотехнологічної продукції. Крім того, додатковим джерелом інвестицій є держава, яка фінансує розвиток інфраструктури;
- б) вони дозволяють залучити іноземних інвесторів з їхніми капіталом та технологіями в економіку країни шляхом надання певних субсидій у спосіб, що не суперечить міжнародним нормам. Завдяки впровадженню індустріальних парків, держава отримує легітимну можливість (з точки зору норм і правил СОТ) «субсидувати» інвестиційну діяльність, знижуючи реальні витрати бізнесу, що створює інвестиційний клімат, привабливий для іноземних інвесторів.
- в) розвиток індустріальних парків дозволяє економічно, екологічно та естетично структурувати населені пункти, «очистивши» міста від промислового виробництва. Концентрація промислового виробництва на обмежених площах за межами житлових, історико-культурних та рекреаційних територій не лише робить економіку громади більш ефективною через зниження транзакційних витрат, але й дозволяє покращити якість життя та екологічний стан у відповідному населеному пункті. Для України, міста якої є конгломератом з житлових масивів та екологічно шкідливих підприємств, цей аспект є вкрай важливим.

На сьогоднішній день точаться дискусії щодо визначення поняття «індустріальний парк».

Так, у Законі України «Про індустріальний парк» поняття «індустріальний парк» визначається як визначена відповідно до містобудівної документації та земельного кадастру, облаштована відповідною інфраструктурою земельна ділянка, у межах якої учасники індустріального парку можуть здійснювати промислове виробництво, господарську та науково-дослідну діяльність на умовах, визначених цим законом та договором на участь у індустріальному парку [2].

О.О. Молдован вважає, що індустріальний парк – це юридично відокремлені цілісні земельні ділянки, призначені для розміщення промислового виробництва, на яких досить часто (але не обов'язково) поширюються спеціальні режими економічної діяльності, в окремих випадках - і особливий податковий режим, відмінний від загального [3].

К.П. Глаз зазначає, що індустріально-промисловий парк - це інженерно підготовлені земельні ділянки і розміщені на них виробничі, складські та адміністративні приміщення, призначені для виробничої діяльності ряду компаній-орендарів. З позиції власника, індустріальний парк є спеціалізованим об'єктом дохідної нерухомості, роботу якого організовує керуюча компанія [1]. Особливістю функціонування індустріальних парків, на думку авторки, є, насамперед, земельна ділянка, а не спеціальний податковий режим. Підтримка з боку влади полягає в тому, щоб здійснити інженерну підготовку ділянки, забезпечити поставки газу, електричної та теплової енергії, функціонування системи водовідведення, провести і налагодити транспортні комунікації, побудувати прикладну інфраструктуру (адміністративні будівлі, складські приміщення). Керуюча компанія, яка це забезпечує, виступає як ЖЕК, який обслуговує індустріальний парк [1].

В.М. Вовк стверджує, що індустріальний парк - це ділянка землі, розвинена і розділена на сегменти відповідно до всеосяжного плану, зі (або без) спорудами, загальною інфраструктурою, і призначена для використання групою промисловців [4].

На думку А.Г. Гранберга, індустріальний парк - це створені для поліпшення економіки регіонів країни, трансферту та впровадження технологій, розвитку виробництва (без орієнтації на певну галузь) і підвищення зайнятості, для залучення іноземних інвестицій, а також для залучення капіталу (заощаджень) [5].

Отже, узагальнюючи думки науковців, вважаємо, що індустріальний парк – це спеціально облаштована земельна ділянка, незалежно від форми власності, у межах якої учасники індустріального парку можуть здійснювати господарську діяльність у сфері промислового виробництва, науково-дослідної діяльності, інформаційно-телекомунікаційної та інших видів господарської діяльності, відповідно до норм чинного законодавства на підставі договору.

До характерних рис індустріального парку відносять:

- надання комунікацій усіх типів, необхідних для організації виробничого процесу;
- наявність виробничих, складських та офісних приміщень у межах території індустріального парку;
- професійна та ефективна система організації під'їзних шляхів, місць стоянки вантажного і легкового автотранспорту, зон навантаження-вивантаження, контрольно-пропускних зон та іншого;
- система організації роботи парку, у тому числі надання різних видів послуг компаніям-учасникам індустріального парку.

Відповідно до Закону України «Про індустріальні парки», створення і функціонування індустріальних парків на території України здійснюються на таких засадах: 1) вільного доступу до інформації про можливість використання земель для створення індустріальних парків; 2) конкурентності у виборі керуючої компанії на землях державної та комунальної власності; 3) гарантування прав на земельні ділянки у межах індустріального парку; 4) державної підтримки створення індустріальних парків; 5) державного стимулювання залучення інвестицій в індустріальні парки [2].

Рішення про створення індустріального парку приймається ініціатором створення на основі затвердженої згідно з вимогами цього Закону концепції індустріального парку. Індустріальний парк створюється на строк не менше 30 років.

Площа індустріальних парків, як правило, коливається від кількох десятків до кількох сот гектарів у межах однієї територіально-адміністративної одиниці, що виділена для промислового розвитку. В останнє десятиліття існує тенденція до розширення середньої площі індустріальних парків, що пов'язано з бажанням органів влади сконцентрувати в них як нові, так і діючі промислові підприємства (фактично винести їх за територію населеного пункту).

Ініціатор створення протягом трьох календарних днів з дня прийняття рішення про створення індустріального парку зобов'язаний подати до уповноваженого державного органу копію рішення про створення індустріального парку та концепцію індустріального парку. Інформація про створені індустріальні парки є публічною, доступ до неї забезпечує уповноважений державний орган.

Рішення про створення індустріального парку є підставою для укладення договору про створення та функціонування індустріального парку між ініціатором створення та керуючою компанією індустріального парку.

Разом з тим, відмітимо, що на практиці багато індустріальних парків, особливо в країнах, що розвиваються, або взагалі незадіяні, або мають значний обсяг вільних площ. Це зумовлено:

- профіцитом створених потужностей – якщо ініціатором створення індустріального парку є місцеві громади, то виникає ситуація, коли кожна громада зазвичай намагається створити власний індустріальний парк, незважаючи на те, що поруч вже може функціонувати подібний парк;

- обмеженістю терміну дії пільг – частими є випадки, коли компанії приходять в індустріальний парк на термін дії податкових пільг, після чого переміщуються до іншого індустріального парку в межах або за межами країни, з метою отримання нових пільг;
- слабкою і неефективною роботою щодо залучення інвесторів;
- наявністю привабливіших режимів економічної діяльності в сусідніх країнах [3].

З метою здійснення господарської діяльності у межах індустріального парку зобов'язані укласти договір про створення та функціонування індустріального парку, договір про здійснення господарської діяльності у межах індустріального парку. Так, договір про здійснення господарської діяльності у межах індустріального парку укладається між керуючою компанією та суб'єктом господарювання, який має намір набутися статус учасника індустріального парку.

Суттєвими умовами договору про здійснення господарської діяльності у межах індустріального парку є:

- 1) види діяльності, роботи, послуги, які здійснюються за умовами договору про здійснення господарської діяльності у межах індустріального парку;
- 2) переважне використання праці працівників - громадян України;
- 3) умови, обсяги та порядок створення і поліпшення об'єктів інженерно-транспортної інфраструктури та інших об'єктів на земельній ділянці учасника;
- 4) строк дії договору;
- 5) інвестиційні зобов'язання учасника;
- 6) фінансові відносини сторін;
- 7) відповідальність за невиконання сторонами зобов'язань;
- 8) порядок продовження і припинення договору про здійснення господарської діяльності у межах індустріального парку;
- 9) права та обов'язки сторін;
- 10) порядок вирішення спорів між сторонами.

Створення інституту індустріальних парків в Україні стосується цілого ряду суб'єктів. По-перше, це учасники ринку нерухомості. Актуальна зараз тенденція до переміщення і винесення виробничих потужностей за межі міста передбачає будівництво нової або реконструкцію існуючої промислової нерухомості. З огляду на це, виникає питання ефективної організації виробничого циклу на новій території. По-друге, транснаціональні корпорації, промислові компанії. Великі компанії виявляють інтерес до створення індустріальних парків у разі розвитку і забудови муніципальних земель, відданих під індустріальну забудову, а місцеві невеликі компанії розглядають варіанти участі в індустріальних парках - наприклад, у разі реконструкції виробничих цехів для їх подальшої здачі в оренду або при створенні бізнес-інкубаторів. По-третє, місцеві органи влади, держава в цілому. Перенесення виробництва за межі міста забезпечує вирішення цілого ряду проблем - екологічних, логістичних, соціально-економічних.

Отже, вважаємо, що *позитивними рисами діяльності індустріальних парків в Україні є:*

- 1) індустріальні парки – це необхідний чинник стимулювання та покращення його галузевої структури;
- 2) діяльність індустріальних парків забезпечує можливість створення нових робочих місць;
- 3) створення додаткових фінансових впливів у бюджет;
- 4) діяльність індустріальних парків зумовлена дією особливого податкового режиму, відмінного від загального;
- 5) можливість екологічного очищення територій міст від виробництва.

ЛІТЕРАТУРА

1. Глаз К.П. Створення індустріальних парків в Україні: проблеми, перспективи, законодавчі ініціативи [Електронний ресурс] / К.П. Глаз // Інститут стратегічних досліджень. - Режим доступу : <http://ukrstrategy.com/uk/analitika/item/49-sod-zanie-ipp.html>
2. Про індустріальний парк: Закон України від 21 червня 2012 року № 5018-VI [Електронний ресурс]. - Режим доступу : <http://www.rada.gov.ua>.
3. Молдован О.О. Щодо механізмів запровадження індустріальних парків в Україні [Електронний ресурс] / О.О. Молдован // Національний інститут стратегічних досліджень при Президенті України. - Режим доступу : <http://www.niss.gov.ua/articles/509/>
4. Вовк В.М. Моделювання виробничих процесів у великопанельному домобудуванні: навч. посібник / В.М. Вовк, Л.Г. Черняхівська. - К.: НМК ВО, 1991. – 191 с.
5. Гранберга А.Г. Введення в системне моделювання народного господарства / А.Г. Гранберга, С.А. Суспіціна. - Новосибірськ: Наука, 1988. – 230 с.

УДК 342.9:5.08

**ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ ВИЯВЛЕННЯ І ПРИТЯГНЕННЯ ДО ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ
ЗА ПРОТИПРАВНУ БЕЗДІЯЛЬНІСТЬ У СФЕРІ ПОРУШЕННЯ ДОСТУПУ
ДО ПУБЛІЧНОЇ ІНФОРМАЦІЇ**

Шурупова К.В., к.ю.н., доцент

Криворізький національний університет

У дослідженні автор розкриває проблемні аспекти виявлення і притягнення до відповідальності за протиправну бездіяльність у сфері порушення доступу до публічної інформації. Автор подає визначення протиправної бездіяльності, висвітлює її складові елементи. Акцент у дослідженні зроблений на визначенні і дослідженні таких протиправних діянь, як ненадання відповіді на запит і неоприлюднення інформації. Автор у роботі запропонував внести корективи у відповідні норми вітчизняного законодавства.

Ключові слова: інформація, доступ до інформації, публічна інформація, протиправна бездіяльність, ненадання відповіді на запит, неоприлюднення інформації.

Шурупова К.В. ПРОБЛЕМНЫЕ АСПЕКТЫ ВЫЯВЛЕНИЯ И ПРИВЛЕЧЕНИЯ К ОТВЕТСТВЕННОСТИ ЗА ПРОТИВОПРАВНУЮ БЕЗДЕЯТЕЛЬНОСТЬ В СФЕРЕ НАРУШЕНИЯ ДОСТУПА К ПУБЛИЧНОЙ ИНФОРМАЦИИ // Криворожский национальный университет, Украина
В исследовании автор раскрывает проблемные аспекты выявления и привлечения к ответственности за противоправную бездеятельность в сфере нарушения доступа к публичной информации. Автор дает определение противоправной бездеятельности, освещает ее составные элементы. Акцент в исследовании сделан на определении и исследовании таких противоправных деяний, как непредоставление ответа на запрос и необнародование информации. Автор в работе предложил внести коррективы в соответствующие нормы отечественного законодательства.

Ключевые слова: информация, доступ к информации, публичная информация, противоправная бездеятельность, непредоставление ответа на запрос, необнародование информации.

Shyupova K.V. PROBLEMATIC ASPECTS OF EXPOSING AND BRINGING IN TO RESPONSIBILITY FOR ACTIVITY IN THE FIELD OF VIOLATION OF THE ACCESS TO THE PUBLIC INFORMATION / Krivorizky national university, Ukraine

In research an author exposes the problematic aspects of exposing and bringing in to responsibility for illegitimate activity in the field of the violation of the access to the public information. An author gives the decision of illegitimate activity, lights up its component elements. An accent in research is done on a decision and research of such illegal acts as evasion to the answer for a query and promulgation of information. An author in process suggested amending home legislation in the corresponding norms.

Along from administrative-illegitimate action, there is another (passive) external form of expression of illegitimate act – administrative-illegitimate inactivity. In such case by passive behavior the subject of the administrative crime violates a legislative requirement to carry out those or other active actions.